

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 19. Quomodo Deus illis varijs modis repræsentaverit multa ex ijs,
quæ solent evenire, & ipsi eventura erant tempore mortis, cum nonnullis
magni momenti prædictionibus tunc futurorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

ligare manus omnipotenti? Nonne scis, quòd quando magni Principis filia venit ex regnis exteris, nuptias celebratura in alio regno, excipiat ac solemniter honoretur ubique & in omnibus urbibus, quã transit per regnum sui Sponsi; quòdque omnis locus illam excipiat ut potest, pro suis viribus, & ipsa omnibus sine magna festinatione fruatur, donec perveniat ad urbem, ubi sunt celebrandæ nuptiæ. Hoc ipsum tecum facit DEUS, ne te affligas.

Dum sentirem ardentia desideria (in Decembri anno 1622.) quæ mihi Dominus inspirat, migrandi ex hac præsentis vita, unãque tot cruciatus & dolores, quos sustineo, ut me videantur conficere, dixi, nescio quomodo, meis Dominis Angelis: Quorsum tendimus mei Domini? San-

ctus Angelus meus Custos respondit meæ cogitationi, ac dixit: Quò tendis? ad cœlestem Patriam tendis; nonne hoc jam scis? ecce illuc proficisceris, & singulis noctibus, quas transigis, divertis in hospitio, in quo cum incommoditate fumis solummodo necessaria pro cõservanda vita, id quod facis, donec pervenias ad cœlum: Quatuor Angeli DEI, quos tibi nuper dedit, te præcedunt, præparando tibi viam, nos autem te comitamur, custodientes te, sicut nobis mandavit DEVS: atque hac ratione progredieris quotidie, donec pertingas ad cœlestem Patriam: esto bono animo, & gaude in

Domino.

CAPUT XIX.

Quomodo DEUS illi varijs modis repræsentaverit multa ex ijs, quæ solent evenire, & ipsi eventura erant tempore mortis, cum nonnullis magni momenti prædictionibus tunc futurorum.

Placuit DEO, ut venerabilis Marina multoties vivens moreretur, quando illi multa repræsentavit, quæ ipsi tunc erant eventura, ut se ad ea præpararet, quemadmodum apparebit ex recensendis, in sequentibus capitibus.

§. I.

Exordiamur ab eo, quod ipsa hac de re generatim narrat. Quadam die, inquit, inter meos dolores, qui sunt graves, DEUS mihi incepit paulatim dicere, quòd me brevi esset ad se translaturus, atque etiam quorsum, & quã ratione id esset futurum, ut me ita solaretur & recrearet, sicut infantem, valde aliquid desiderantem, recreat mater vel nutrix, dicendo

illi, ibimus illuc, atque hoc & illud faciemus.

Cumque me expergefactam aliquando manè, invasisset timor ac sollicitudo, an essem transitura purgatorium, ibique aliquamdiu hæsurã, carens visione DEI, quod me reddebat sollicitam, & aliquem mihi incuriebat metum, occurrit mihi Divina Majestas, volensque me liberare ab ista cura dixit: Confide in me. Ego verò ipsi respondi: optimè est, Domine, ego in te confido, & agnosco gratiam, quam mihi præstas, ac misericordiam, quam mihi exhibes, scio tamen etiam, quòd tua justitia exigat integram satisfactionem. Tunc dixit Dominus: Ad quid autem sunt amici, & hoc, quod es passa in isto læcto? Putasne, me nescire, quomodo res sint combinandæ? Ita me reliquit plenam solatio, & resignatissimam.

Qqqq

ia.

in id, quod Divina Majestas vellet de me facere.

Aliâ vice vidi, DEUM colloquentem cum Sanctis Angelis, qui mecum manent, quasi secretò. Ego auscultabam, & nihil audiebam, dixitque mihi Divina Majestas: Ne sis sollicita: quod dicebatur meis Sanctis Angelis, erat, ut, quando te tollam, expires in ipsorum brachijs. Ah, mi Domine, aiebam ego, Tua Majestas ubi erit? Etiam ego (dixit) tibi adero, & suscipiam tuam animam.

Aliàs mihi dixit DEUS, desideranti quædam disponere, quorum mihi cura incumbit; Quòd tibi non dicam horam tuæ mortis, facio, quia tibi non expedit, hoc enim te vehementer solaretur, & propterea non tantum amore mei patereris. Quando aderit tempus, monebo te, & dispones de eo, quod dicis.

§. II.

Habuit præterea alias representationes mysticas varijs modis, qualiter anima separaretur à corpore, ut adeat celestem gloriam. Quadam vice inquit, adverti, quòd aliqui Angeli me velent auferre ita decubentem in lecto. Abstulerunt me & collocaverunt in medio cujusdam campi. Subitò sensi, quòd sustulerint lectum, cælum versùs, ad cujus ingressum immutata est species lecti in quiddam cœleste. Hoc modo me intulerunt: Et venerunt ad me multi Angeli ac Sancti, cum eximia musica. Derepente mihi visâ est à DEO avelli anima, ita, ut corpus remaneret quasi mortuum in lecto: univitq; animam secum in abyssu suæ Divinitatis, ubi diu mansit. Post hoc denuò anima revisit corpus, & cum auferretur lectus ex eo loco, in quo fuerat collocatus, redijt in abitu ad suum pristinum statum, atque ita me detulerunt ad meum locum, sicuti ascenderam. Intellexi à DEO, fuisse mihi ita representatum modum, quo eram moritura, cum aliqua ecstasi, & elevatione ad cælum.

Postquam aliàs DEUM, in spirituali Communione, suscepissem ex manu glo-

rioso Sancti Dominici; decubentis in lecto, dum Divina Majestas vellet à me discedere, dixit mihi; Veni nobiscum; & fui ducta ad cælum cum ipso, & cum glorioso Sancto Dominico ac Nostro Sancto Patre JGNATIO, aliisque Sanctis: atque in ingressu portæ sensi magnum dolorem, qui mihi representavit dolorem, quem oportet sentire animam, quando separatur à corpore. Visa mihi fuit res nova, tale quid pati in hoc ingressu, sed dolor, qui fuerat magnus, respondit solatium, quod intra Cælum percepi solito majus.

Aliud quid simile mihi contigit aliâ nocte. Sensi me ferri à meis Angelis per quandam admirabilem & pulchram viam, quam utrimque claudebant Angeli: & hac viâ me tulerunt ad Cælum, in cujus ingressu clauserunt quasi derepente, portam, atq; tunc experta sum dolorem, similem illi, qui sentitur, quando separatur anima à corpore: hoc enim mihi fuit representatum in illa ejusmodi occlusionne portæ: fuit autem talis dolor, ut me affligerit, reliqueritque debilitatissimam, non absque magna tamen conformitate cum divina voluntate.

Aliâ vice vehementer afflicta vidi venientem quendam Angelum lætissimum, qui ferebat in manu malum granatum, dicebatq; mihi: Accipe, Soror, hoc enim te confortabit. Videbar mihi illud nolle acceptare, quia adverti corticem vehementer asperum. Angelus autem venit ad me, & posuit pomum, modo quodam valde mystico, ad meum pectus, quod me in momento penetravit, fuitq; apertum. Vidi, esse plenum granis, quasi geminis, quo aspectu fui magnopere confortata. Dixitque mihi Angelus: Cortex hujus granati significat mortem, in qua corpus corrumpitur, id quod natura refugit & horret; quod intus est, significat beatitudinem & gradus gloriæ, qui postea tribuuntur, pro tuis bonis operibus.

Alio die vidi venientem Christum minimum stipatum multis Angelis, valde affabiliter & jucundè cum ipsis convenerim, veniensque ad me, dixit mihi: Veni mecum

mecum venire? Ego statim respondi: ita, Domine: tum est quasi amplexatus meam animam, univitque illam cum sua Divinitate eo modo, quem ego nescirem verbis exprimere, & tulit me secum ad celestem Jerosolymam, remanente hinc meo corpore, quasi semimortuo, quia viginti quatuor horis, quibus ea res duravit, erat quodammodo destitutum animâ, tantumque mihi videbantur remansisse in meo corpore aliqua accidentia, quæ illud sustentabant, ita ut, cum ad me venissent isti mei Domini, qui hinc manserant, & nescio quid mihi dixissent, responderim illis, quasi intra dentes: sum mortua; usquedum elapso hoc tempore redij ad me, & Dominus mihi ad hoc propositum dixit: Non recordaris, quod tibi dixerim, te ita morituram, sicut dum noctu quæpiam Domina exiit togâ, ut collocetur in suo lecto?

§. III.

MAgis mysticè illi fuit representatum id, quod evenit in morte, hunc in modum. Quodam die, ait, dum nihil cogitarem de eo, quod mihi esset eventurum, speciatim, etiamsi adverterim quatuor vel sex horis antè quædam præambula, quod mihi DEUS esset præstiturus aliquam gratiam, ex improvilo ingressus est meum cubiculum Noster Sanctus Pater Ignatius, cum plurimis Angelis DEI, & communicavit me, porrectâ mihi hostiâ, cujus communionis in mea anima remanserunt maximi effectus, & majores solito. Postea Sanctus modicum recessit, & incepit orare, respondentibus ipsi Angelis. Nescivi, quid diceret, donec aliquantò post intellexissem, ab illo dici Litanias: quibus finitis accessit ad me, & signavit me cruce, in fronte, ore, & pectore, ac deinde mansi quasi mortua, qualis mihi videbar esse. Venerunt ad me Sancti mei Angeli, & composuerunt me in sandapila, optimè adaptatam, in meo vestitu, conjunctis manibus, & discopertam: atque hoc modo me tulerunt ad portam cœli. Quando eò perveni, vidi

Majestatem Christi Domini, & quod ad me accederet, meque quasi resuscitaret, ac diceret: In nomine Patris, & meo, & Spiritus Sancti, surge. Surrexi, & flexi genua coram Divina Majestate, statimque excitatus est quidam ventulus, qui perflavit meos oculos, cum modico pulvere & fumo, unâque sensi modicum calorem, quasi suffocativum, qui calefaciebat & molestabat, quamvis non magnopere. Post hoc me vestiverunt splendidissimè, & elegantissimè exornaverunt, introduxitque me Dominus in illam cœlestem Jerosolymam. Ibi vidi mirabilia, pro captu meæ animæ, & venerunt ad me illi Cœlestes Palatini, ut mihi gratularentur de adventu; erant autem tam multi, ut non possem intendere tot rebus, sed solummodo adverti, adesse sanctissimam Virginem. Fui ducta à Domino ad quoddam castellum, situm in medio Cœlestis paradisi, pulcherrimè cinctum elegantibus muris, & habens pretiosas portas: ascendebatur ad illud, per quendam quasi collem, quò me paulatim deduxerunt, & inde ego contemplantur totam amplitudinem Cœli. Duxit me Dominus ad quandam planitiem illius Sanctæ Civitatis, & ostendit mihi Crucem ibi erectam, dixitque mihi: Novistine istam Crucem? Respondi: Ita; Domine, bene illam novi: Erat enim Crux, quam ego tuleram multis annis, affixam meo corpori, quæ me affecerat magnâ molestiâ. Confedi sub illa, ac deinde me deduxerunt per aliam partem, quasi circumeundo castellum, duxeruntque ad portam Cœli, ubi mihi dixit Dominus, & significavit, necdum advenisse meam horam, ut proinde abirem. Ego resistebam: Dominus autem meam animam secum univit, sui que rapta in magnam ecstasim, & quando mihi sum redita, reperi me in meo lecto, sui que sollicita, quidnam id significaret, quod existimaverim me esse mortuam, quodque me tamen viderim, & propterea dubia hærebam, disceptando mecum modico illo tempore. Reliquit me DEUS in ista suspensione ultra unam horam, ignorantem,

rem, quid hoc fuisset. Tandem mihi dixit Divina Majestas, totum fuisse quoddam experimentum meæ mortis, quæ brevè esset futura, daturumque se mihi tempore mei obitûs, quandam vehementem raptum, ut omnes sint cogitaturi, me expiravisse, redituram autem ad me, & toleraturam tantillum molestiæ, ac deinde morituram.

Aliquid aliud ferè simile illi evenit cum sanctis ipsius contubernalibus Angelis. Quodam die, ait, vidi venientes ad me omnes meos Dominos splendidè vestitos, qui appropinquantes meo lecto, collocaverunt in medio sanctum Angelum *Minimum*, cæteri verò quatuor formabant quasi figuram quadrilateram, & sanctus ille Angelus constitutus in medio se prostravit humi ac surrexit, incepitque dicere quasdam preces latine, & reliqui ipsi reliqui ipsi respondebant, tono submisso: Non potui intelligere, quid oraret, nisi quòd in fine, dum diceret clausulam, addi solitam in orationibus Sacri, *Per Dominum nostrum*, omnesque responderent, *Amen*, dixerit: *Fidelium anima per misericordiam DEI requiescant in pace.* Tunc intellexi, recitatas ab ipsis fuisse aliquas Litanias, non scivi tamen quales, neque quomodo. Valde mirabar, dum id viderem, ac audirem, cogitabamque intra me, an essem moritura. Cepit loqui Sanctus Angelus, qui vocatur *Missus Minor* suo & omnium nomine, respondensque meæ cogitationi dixit: Soror, quod vidisti, & nos fecimus, noveris, fuisse tuas exequias, jam enim es mortua mundo, & ab hodierno die vives vitâ mortuâ, erisque mortua vivendo, & vitâ naturalis erit mors comparata vitæ, quâ in DEO vives, in quo conquiesces. Tum ego: Si ita est, mei Domini, dicant mihi, quid me modò agere oporteat? Sanctus Angelus respondit: Age, quod agis, & conare id ipsum perficere, pro viribus: atque constet tibi, quòd nos ex eo die, quo tibi Dominus impressit in tuis pedibus, & manibus, ac latere stigmata, tecum manserimus, custodientes te ac defendentes, præsertim à di-

abolo, ac etiam adjuvantes: deinceps tamen, cum certius sciamus, te esse scriptam in libro vitæ, erit nostrum proprium munus tibi assistere, quamvis non simus futuri cæterorum, quæ nobis erunt agenda, immemores, eritque talis hæc assùtentia, ut usque ad diem Judicij non simus derelicturi tuos cineres, & ossa. Esto præterea certa, tua judicia, quæ ab hodierno die tuleris, de eo, quod à te fuerit quæsitum, concernens bonum animarum, & bonum regimen temporale ac spirituale, omnia ferenda à DEO, & futura magis ipsius, quam tua. Ità fuit finita ista communicatio.

§. IV.

DE Sacramentis antecedentibus obitum, etiam habuit representationes. Quodam die, inquit, vidi venientes gloriosos duos Patriarchas Sanctum Dominicum, & Sanctum Ignatium, aliosque Beatos, qui ipsos comitabantur, & inter illos solùm agnovi P. Petrum de Leon (qui pridem obiverat) converti me ad DEUM, ut implorarem ipsius opem, donec unus ex meis Sanctis Angelis mihi dixisset: Ecce expectant te isti Sancti, quod est, se quasi inurbanè erga illos gerere. Iterum ergo illos intuita, vidi gloriosum Sanctum Dominicum, indutum aureo pluviali, qui mihi dixit, venisse ipsos ad dandum mihi viaticum. Ego mihi sum imaginata advenisse jam horam mei transitus, sed statim me correxerunt Sancti, dicendo mihi, illum non tam citò futurum, quamvis id esset quædam præventio ac representationis ejus, quod essem tunc susceptura, dum advenerit tempus. Sanctus Dominicus incepit exercere munus, ad quod venerat, & suâ manu mihi formavit unum signum crucis in fronte, aliud in ore, atque aliud in pectore, circumvitque me, cum quodam quasi thuribulo, & dixit suas orationes, quibus respondebat Sanctus Ignatius. Post hoc vidi, quòd gloriosus Sanctus Dominicus teneret quantum velut hostiam in manibus, pro me communicanda, & recurri ad DEUM cum

more, de quo dixi initio: atque sancta hostia in momento leniter ad me advolavit, & ingressa est in me per os, affecitque meam animam ingenti solatio, replens ipsam bonis adhuc majoribus, quam sint ea, quæ soleo percipere in quibusdam communionibus Sacramentalibus. Dico, in quibusdam, quia in alijs fuerunt magna.

Aliàs, dum essem valde afflicta, & nihil tale cogitarem, vidi venientes, eosdem duos gloriosos Patriarchas, qui mihi appropinquantes, me salutaverunt, ac dixerunt: Suscipe donum, quod tibi adferimus, nomine DEI. Hoc dicto, fui reddita vegetior, & vidi, quòd gloriosus Sanctus Dominicus ferret in suis manibus quandam ampullam, quasi crystallinam, valde rubentem, in qua erat pretiosus liquor: Noster autem Sanctus Pater Ignatius aliam, quæ continebat liquorem viridem. Gloriosus Sanctus Dominicus accepit plumulam, quâ intinctâ in illo liquore, me unxit, & formavit tres cruces in fronte, dicendo ad primam: In nomine DEI Patris; ad secundam: & Filij, ad tertiam: & Spiritus Sancti. Deinde formavit aliam crucem in pectore, & aliam in scapulis: idemque fecit Noster Sanctus Pater IGNATIUS, & ambo mihi dixerunt: Hac unctione te confortamus in spe in DEUM, & in charitate (quæ erant duæ virtutes, quas significabant color viridis, & ruber duarum ampullarum.) Post hoc obdormivi modicum, & quando evigilavi, jam abiverant Sancti. Sensi me vehementer confortatam.

§. V.

Convertamus nos ad alias visiones plenissimas mysterijs, concernentes hoc punctum mortis. Quadam nocte, inquit, egit mea anima diu cum DEO, atque interea me reperi quasi in momento in ipsius manibus, ac Divinis brachijs. Occupavit me ibi quædam mystica mors, & somnus spiritualis, ut sine dubio videretur mea anima remanere in suo DEO, cum affectibus & sensibus spiritualissimis, paca-

tis ac suavibus, & quadam luce atque cognitione de ipsius esse, & illa, ut ego eam voco, Divinâ ipsius caligine, neque enim aliud scio. Fuit res tam mirabilis, quam mea anima sensit, ac habuit in isto raptu, ut si diu duravisset, existimem meam animam remansuram fuisse apud suum DEUM, cum ingenti solatio & quiete. Post hoc dixit Dominus: Sic tibi fiet, Anima, sicut vidisti; cum enim tua vita plena fuerit continuis doloribus tui corporis, æquum est, ut illos non patiaris extremâ tuâ horâ.

Sequenti nocte sensit mea anima divitissime, atque ego tota præsentiam actualem Christi JESU Domini Nostri, modo quodam valde extraordinario, & spiritualissimo, dicebátque Dominus: Quiesce, Anima, quiesce Creatura mea, quia sum hîc, & ero tecum. Mansi fruens hac Divinâ Societate, & fui repleta magno stupore ac solatio per hunc raptum, ac deinde sum occupata quodam quasi somno, & quando ad me redij, reperit se mea anima in magna ac tranquilla unionem cum suo DEO, unâ cum omnibus ipsius Sanctis Angelis, atque ita immutatam, ut non potuerim ad me redire; quod diu duravit. Dominus DEUS sit benedictus. Tolera veram ante hoc graves molestias, quas mihi intulerat diabolus suis tris.

Dum ita essem constituta, fuissémque passa quodam tempore matutino gravem tempestatem dictorum cruciatuum & martyriorum, essemque vehementer debilitata ac fracto viribus, dixit mihi Dominus: Anima veni ad me, & quiesces, es enim afflicta & valde cruciaris, ideoque tibi plurimum compator & condoleo. Postquam hoc dixisset, reperi me intra ipsummet DEUM, & cum in illo manerem, vidi quòd Divina ejusdem Majestas contemplans se ipsam, & quasi ingrediens suum Divinum secretum, voluerit meæ animæ denudò præstare misericordiam, ipsique hoc modo mystico declarare gratiam, quam illi exhibebat, & dixit mihi: Bene fecero, si abbreviavero per meam misericordiam, potentiam & sapientiam

Q999 3

dies

dies tui exilij, ita tamen, ut non perdas gradus tuorum meritorum, quos tibi conferre decrevi, neque tibi hoc breviori tempore dem plures cruces, ut ad illos pervenias; sed disponam res tuas alijs modis, quod mea sapientia potest facere, ut pertingas ad id, quod dictum est. Audivi, quod Dominus dixerat, cum magno solatio, & sublevatione debilis naturæ, quam illa per aliquot horas sensit.

§. VI.

DUm aliquando manè, per id tempus, agerem cum DEO, venerunt ad me omnes mei Sancti Angeli. Ego eram admodum debilis, & confecta doloribus, atque revera cogitabam, me expiratam, ipsosque venire ad me juvandum. Erexerunt me, ac ornaverunt omnibus vestibus & cimelijs, quæ mihi Divinus Sponsus contulit ex sua bonitate ac misericordia, posueruntque me in quodam feretro, quali utuntur pro sepeliendis humanis corporibus, & tulerunt me paulatim, quasi sursum ad Cælum, ac adverti meum corpus hic remanere in meo loco, quasi mortuum, animam autem meam ita adornatam auferri in eo feretro. Dum ita progredierentur, venit mihi obviam Spiritus Sanctus, cum magna potentia ac majestate, stipatus infinitis Angelis, & magno impetu me quasi abripuit ex feretro, univitque me secum fortiter, & sic tulit ad cœlestem Patriam, disparente eo capulo. Ibi sum fruita Divinâ Majestate. Videbatur mihi anima affluere gaudijs, & corpus remansisse mortuum in suo lecto, neque poteram intelligere, quomodo id fieret. Postquam fuisset fruita illo Divino Domino, & quievisset in Divina Majestate, retulerunt me Domini mei ad meum angulum.

Ego interrogavi meum sanctum Angelum Custodem: Dicat mihi sanctus Angelus, quomodo fuit peractum istud mysterium, quia mihi videtur, animam discessisse è corpore, & istud fuisse exanime; aliunde autem me adverti, hic manere: utrumque mihi videtur esse verum, quomodo tamen ego me ipsam sentiebam, si eram mortua? Sanctus Angelus mihi respondit: Mitte ista, Soror: Dominus est omnipotens, & potest id facere. Hoc mysterium est valde profundum, noli illud scrutari. Nonne scis, ac dicis, te, dum pateris acerbissimos dolores, esse infra trunci? & tamen Dominus tibi dixit, ne te id redderet sollicitam, eò quòd Divina ipsius Majestas esset locutura & operatura loco tui, quemadmodum fecit, ut bene es experta his diebus. DEUS potest uti ministerio alicujus sui Angeli ad hoc peragendum, quod tu non intelligis: relinque id modò.

Quodam die, ex istis, invocabam inter meos cruciatus ac dolores DEUM, cum magno affectu, & dicebam: Veni, mi DEUS, veni, posside me, animam meam, ac me totam. Divina Majestas ad me venit cum magno amore & charitate, abripuitque meam animam, & univit secum fortiter. Ego manebam intra meum DEUM, & fruens ejusdem Majestate, & mei Sancti Angeli me fixè intuebantur, attollendo manus; quod mihi displicebat, quia intelligebam, quòd me vellet auferre inde, ubi eram, etiamsi ibidem diu manserim. Fuique paulatim à

DEO relicta in manibus meorum Dominorum Angelorum.

